

FOLK OG LAND

NR. 4, 24. ÅRGANG

LØRDAG 22. FEBRUAR 1975

LØSSALG KR. 3,—

ALARIK:

«Uavhengighet innen 1980!»

Skottland for skottene, er parolen
i Scottish National Party

— La ikke noen være i tvil om hvilket mål de har! Å sette folk opp mot folk samt påkalle ødeleggende og farlige krefter kan — når det først er gjort — føre til oppløsning av Det forenede kongedømme.

Det var de konservatives Edward Heath som kom med denne uttalelsen. Helt uten en viss fortvilelse var det neppe, når man tar i betraktning hvilken fremgang de skotske og walisiske nasjonalistene har hatt de senere år — ja, for det var dem uttalelsen gjalt.

Fra å være ubetydelige «sekt» gjennom en årrekke, da Storbritannia enu var en verdensmakt, har skottenes «Scottish National Party» og walisernes «Plaid Cymru» i løpet av kort tid vokst til betydelige grupperinger i Englands politiske landskap. Den godmodige overbærenhet hvormed den vanlige engelskmann hittil har betraktet disse nasjonalistene, er brått forstummet, og for politikerne fremstår de som et direkte problem, noe ovenstående uttalelse av Heath tydelig forteller.

En kort oversikt vil gjøre det enda tydeligere: De to nasjonalist-partienes andel av stemmene ved parlamentsvalgene siden 1945 var som følger:

Valg	Skotter	Walisere
1945:	30.594	14 887
1966:	128.474	61.071
1974:	614.659	154.202

Dette gav i 1974 11 representanter i parlamentet for skottenes vedkommende og 3 for walisernes. Og de har lovet å støtte hverandre i alt og ett når det gjelder det store felles mål: løsrivelse fra England.

Årsaken til denne plutselige fremgangen er selvsagt flere, men for skottenes vedkommende er nok utvilsomt Nordsjø-oljen en faktor som har bidratt vesentlig. Iallfall har de skotske nasjonalist-

ene utnyttet dette moment kraftig i sin propoganda. De taler hele tiden om «Skottlands olje» og forespeiler massene at de har valget mellom å bli «rike skotter» eller fortsette som «fattige briter». Og ut fra sine forutsetninger har de faktisk rett. Hvis de nemlig greier å gjenomføre løsrivelsen fra England, vil oljen — som uomtviselig ligger i skotske farvann — bli delt på 5 millioner skotter istedenfor de 50 millioner briter, som utgjør øyrikets samlede befolkning.

En annen side ved saken er at nettopp oljen har gjort hele løsrivelsesprosjektet økonomisk forsvarlig. Tid-

(Forts. side 8)

Scottish National Party marsjerer opp. De skotske nasjonalistene er et eksempel på at man kan være nasjonalist uten å ty til det ekstreme.

Tid for nordisk kulturrevolusjon

Nasjonal Ungdomsfylking hardt ut mot tidens
«hellige kuer» i sitt nye program-utdrag

De fleste vil ha hørt om NUF, Nasjonal Ungdomsfylking, men få vet egentlig hva den står for annet enn det å være en ifølge massemediene «høyreekstremer, nazistisk» gruppe. Dens noe halvoffisielle status har

gjort det vanskelig for mange å komme i kontakt med organisasjonen, slik at det bilde man sitter igjen med stort sett vil være preget av sensasjonspressens uefterretteligheter.

I disse dager har imidlertid NUF-ledelsen selv gjort bot på forholdet idet den har sendt ut et utdrag av sitt program formet som en rekke konkrete punkter i løpeseddel-form.

Mesteparten av innholdet vil trolig vekke bestyrtelse på godt demokratisk hold. Parolen «Norge for nordmenn» er allerede kjent fra tidligere og livlig kommentert i pressen.

Lenger nede finner vi under stikkordet «Nordisk kulturrevolusjon» et krav om «front mot det moralske og kulturelle forfall! Gjenreis norsk kultur på nordisk tra-

disjon!» Vi kan vanskelig føle annet enn sympati for en slik innstilling.

Parolen «Knus kommunismen» skulle vel egentlig være selvsagt for et NATO-land. Hos NUF representerer kommunismen «det lavtstående diktatur» som ikke kan bekjempes med liberalisme og kvasi-konservatisme.

En nasjonal ungdomsfylking går selvsagt inn for «en sunn og sterk ungdom» og blandt de midler den tenker seg brukt mot stoffmisbruk og pasifisering er frivillig arbeidstjeneste samt en riksunngdomsbevegelse.

Punkter som «Lov og orden», «Et sterkt forsvar» og «Nei til u-hjelp» (i venstre-radikal betydning) er så innlysende ting for alle nasjonale at vi ikke skal kommentere det nærmere her.

Folk og Land øker opplaget

LIKE MANGE NYE
ABONNENTER PÅ TO
MANEDER SOM ELLERS
PÅ ET ÅR

Men byene henger etter

Vi blir mer og mer fornøyd med abonnementskampanjen som vi satte igang 15. november. Våre lesere sender inn lister med navn på mulige interesserte i så strie strømmer at vi av og til har vanskelig for å få sendt ut prøvenummer i samme tempo. Men send oss bare flere lister allikevel. Vi skal nok greie å henge så noenlunde med.

Inngangen av nye abonnenter er også meget tilfredsstillende. I tidsrommet fra 15. november til 15. januar fikk vi like mange nye lesere som vi ellers har pleid å få på et år. Til nå har Akershus, Oppland og Nordland vist de beste resultater, men flere andre fylker ligger hakk i hæl.

Ellers er det tydelig at våre beste støtter er å finne på bygdene — denne gang vil vi særlig nevne Hallingdal, Numedal og Setesdal. Byene henger etter, unntatt Fredrikstad, Sarpsborg og Halden, som vi er godt fornøyd med. Men våre lesere i andre byer har fortsatt tid til å rette opp inntrykket: Send oss flere navn på mulige interesserte!

Et nytt argument i hjemlig opposisjon er derimot parolen «Norge ut av FN». Men med de senere års «utvikling» både innen verdensorganisasjonen og ellers turde den være en naturlig konsekvens av de øvrige standpunkter.

Dette var det «verste» vi kunne finne i NUF-brosjyren. De som tar anstøt av den, kan umulig gjøre det uten å blotte seg. Et samfunn, som oppfatter dette som «ekstremisme» er vel egentlig selv ekstremistisk. Og et regime som må se seg møtt med opposisjon på så elementære forutsetninger, har i grunnen utspilt sin rolle. Det gjenstår bare å kondolere.

Med odelsrunen som sitt adelsmerke har NUF entret den politiske arena.

Frontkjempertyt

Leningrad ved natt, slik man opplever byen som turist. Bildet viser den berømte Isak-katedralen.

LENINGRAD IDAG

Efter vår beretning fra «gamle tomter» på Leningrad-fronten fremkom en rekke forespørsler om hvilken muligheter det er for å komme dit som turist idag. I motsetning til hva mange åpenbart har trodd, er det svært enkelt å få visum som turist til Sovjetunionen. Normalt vil man ordne det her hjemme før avreise, men kniper det tar det heller ikke lang tid før det går i orden ved russergrensen.

Dagens Leningrad er uten spor etter krigens herjinger, selv om lokalkjente folk nok vil kunne oppdage mange nye bygninger — og selv om man har latt et og annet hull etter granattreffere bli stående som en slags «dekorasjon» i flere av byens digre monumentalbygninger. Som by betraktet er Leningrad en opplevelse uansett om man har sett de fleste av verdens øvrige storbyer. Og er man samtidig veteran fra VK 2 er den sannelig verd et besøk. Den har bl.a. også et krigshistorisk museum av stor interesse.

I turistsesongen er det stor trafikk i hele området Karelen og Leningrad, ikke minst av finner, som har sitt hjem i nettopp disse traktene. En kuriøs detalj for campingturister vil det kanskje være at campingplassene er politibevoktet: ikke fordi man vil hindre turistene i å gjøre noe galt, men for å passe på at de innfødte ikke stjeler fra campinggjestene. Slik ble det iallfall forklart til undertegnede.

H. H.

NYTT FRONT-KJEMPER-MINNESMERKE

Under illustrasjonen av det danske frontkjemper-minnesmerke nevnte vi at tidligere motstandsfolk hadde forøvet hærverk på det og

blandt annet fjernet selve tekstplaten. Fra Danmark har vi mottatt underretning om at arbeidet med å få reist et nytt minnesmerke er i full gang.

Drivkraften bak arbeidet er den danske Frw. og ingeniør Poul Sommer, som i sin tid også ledet det berømte «Sommer-korps». For dette ble han beåret med 12 års fengsel av seierherrene.

Det nye minnesmerke kommer til å bli vesentlig større enn det forrige — hvis de innsamlende midler strekker til, vil det kanskje endog bli en obelisk.

SOLDAT OG FILOSOF

Hva de fleste neppe vet, er at «Jern-Henrik», som vi omtalte i denne spalten for noen nummer siden, også er litt av en filosof, og at han har latt sine betraktninger komme til uttrykk i et lite skrift han har kalt «Dyrkeren».

I forordet skriver han at hensikten med utgivelsen er å fremlegge hans «syn på hva der er grunnelementer i menneskelivet, uten å gå i bredden — uten livets mangfoldige nyanser og variasjoner ...»

Skriftet utkom første gang allerede i 1944 og ble trykket på ny i 1966. Det foreligger nu i tredje reviderte opplag, og vi er sikre på at «Jern-Henrik» gjerne oversender et eksemplar til alle som måtte være interesserte. Redaksjonen formidler kontakt.

Definisjon:

Pop-musikk, står det i vårt uoffisielle leksikon, er liberalismens auditive rusgift for ungdom.

(— innsendt)

RACEDISKRIMINATION

Forbrydelse eller menneskeret?

Ved vor Danmarks-redaktion

Fra «Den store Bastian» husker de fleste af os tydeligt de uartige drenge, der på Vesterbro gjorde nar ad en neger og derfor blev dypet sorte. Nu som dengang finder vi det uværdigt at se ned på et andet menneske på grund af fremmedartethed og anden hudfarve. Den, der har en medfødt respekt for skabningens forunderlige mangfoldighed og blot er i besiddelse af et minimum af intelligens, vil aldrig drømme om at «nægte» andre racer og folkeslag eksistensberettigelse. Desuden viser erfaringen, at ens positive eller negative reaktioner overfor andre ikke altid følger det nationale mønster, idet man blandt «sine egne» træffer adskillige, som man ikke ønsker at være i stue sammen med og omvendt ofte møder ædle repræsentanter af fremmed herkomst.

Disse erfaringer kan imidlertid forvirre mennesker uden medfødt slægtsbevidsthed og sund selvopholdelsesdrift. Nogle kommer til det lidt sentimentale resultat, «at vi i grunden alle er ens», medens andre derimod mener, at de fundamentale forskelle mellem mennesker ganske vist er iøjnefaldende, men at de er «rent individuelle» og går på tværs af de bestående raceforskelle.

Den sidstnævnte opfattelse ligger virkeligheden betydeligt nærmere end den første, men den rummer en skæbnesvanger uklarhed, der i lande med vidt forskellige befolkningselementer — og «integrationsbestræbelser» — lægger vejen åben for farlige aggressioner — og **racediskrimination**.

Skal raceforskelle «afskaffes»? — Og kan de?

Uklarheden skyldes den forhastede følgeslutning, man drager af de ovenfor nævnte tvergående forskelle. Er det — spørger man — ikke likegyldigt med den biologiske herkomst, når menneskeverd — og mindreværd — findes mere eller mindre jævnt fordelt hos forskelligartede nationer og folkeslag? Og — fortsætter man — ville det ikke være det bedste for os alle her på kloden, om man afskaffede de bestående raceforskelle ved systematisk at fremme den raceblanding, som alli-

gevel i større eller mindre grad finder sted indenfor industristaterne med deres store befolkningsmæssige forskydninger? Ville det ikke være tilstrækkeligt med adgangen til en vis individuel udfoldelse?

Denne tankegang er ikke ukendt. Man møder den bestandigt, og den høster varmt bifald hos de mange velmenende mennesker, der gennem raceblanding og udviskning af nationale ejendommeligheder tror at kunne opnå en farefri og fredelig løsning af tilværelsens problemer. Verden ville blive bedre — siger de —, hvis

AV JENS

jordens voksende befolkning bare var nogenlunde ensartet og de særprægede typer forsvandt.

Men er det muligt at skabe denne ensartethed? Og ønskeligt? —

Utopiske ønskedrømme fører til babylonisk forvirring

Arveligheds- og adfærdsforskningen deler i hvert fald ikke dette lyssyn og gør opmærksom på, at udviklingen af de forskellige menneskearter har strakt sig over umådelige tidsrum, og at det ikke blot er «Mendels Lov», men også de nedavede instinkter og erfaringer (altså ikke «fordomme»), der modsætter sig en blanding med fremmede racer. En vedholdende og fortsat raceblanding kan ganske vist — som vi f.eks. har set det med grækerne og romerne — ændre en nations særpræg og evner så totalt, at kun navnet og minderne om fordums storhed bliver tilbage, men en «enhedsrace» kan blandingen af forskellige folkeelementer aldrig skabe. Forskelle og modsætninger vil således stadigt være til stede. I en eventuel «verdensrepublik» vil et sandt folkestyre være endnu vanskeligere at gennemføre end f.eks. i Sydamerika og i de ny afrikanske stater, og et hårdhændet politiregimente kan da næppe undgås, for kun en nogenlunde ensartet befolkning er i stand til at skabe og opretholde frie forfatninger og at sikre den personlige frihed. Historien taler her sit tydelige sprog, og ser man sig godt om i verden og op-

mærksomt kigger på en globus, er man ikke længe om at konstatere, at **friheden** og **folkestyret** tager mærkbart af og forsvinder, så snart vi bevæger os bort fra vore egne bræddegrader.

Skulle denne kendsgerning ikke give stof til nærmere eftertanke? — Eller **tænker** man overhovedet ikke?

En udfordring

At den «menneskevenlige» trang til at udslette alle raceforskelle i sidste instans fører til **racediskrimination**, gør kun de færreste sig klart, men holder man sig til de foreliggende kendsgerninger, er det ikke vanskeligt at få øje på sammenhængen mellem «integration» og fremmedhad. Lighedens og ensretningens apostle diskriminerer i højeste grad på deres facon, idet enhver racepræget nordisk, mongolsk eller afrikansk type er en udfordring til deres instinktløse og naturstridige ønske om at udslette alle «besværlige» særpræg. Under en livlig diskussion for få år siden mellem studerende fra flere verdensdele udbrød en af deltagerne pludseligt, idet han pegede på en ung nordisk mand og en racepræget neger: «Er han for hvid? Og er han for sort?!» — Diskussionen kom ved denne unge vrede ud af det sædvanlige rørstrømske dødvande og tog en hel anden retning end den tilvante.

Ingen tør benægte tilstedeværelsen af en stupid opfattelse — og behandling — af fremmede etniske grupper, for overalt i verden «diskrimineres» der på en eller anden vis, både hvad

(Forts. side 7)

.... kan forvirre mennesker uden medfødt slægtsbevidsthed.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

HØYST FORVIRRENDE

I en Oslo-avis ble det for noen dager siden spurt om Norge egentlig bare var en slags «assosiert» medlem av NATO. Når man tar i betraktning hvordan rikets sosialdemokratiske regime — trass i de forpliktelser pakten pålegger — ofte og tilsynelatende rent demonstrativt har inntatt en direkte anti-amerikansk holdning på den ene og en pro-sovjetisk på den annen side i saker som direkte angår øst-vest-konflikten, da synes spørsmålet berettiget.

Nylig trampet Arbeiderpartiet atter i klaveret ved å nekte å delta i en parlamentariker-delegasjon til Syd-Vietnam samtidig som det isteden sendte folk til Hanoi og FNL. At Henry Kissinger lurte på hvem vi her i landet egentlig følte oss alliert med, er slett ikke til å undres over.

Og noe merkelig må det fortone seg for folk flest, at Norge offisielt støtter seg til amerikansk hjelp for å bekjempe kommunisttrusselen i Nord-Norge og Europa, mens det samtidig tar parti for den samme fienden i det fjerne østen.

Dessverre for alle som tror på NATO er Norge slett ikke noe enestående tilfelle i denne forbindelse. I Portugal har man fått et regelrett kommunistregime, som deltar på høyeste plan i NATO's planleggingsarbeide. Det er neppe til særlig fordel for Vestens forsvar, men sikkert nyttig for den annen part. Og hva typer som Willy Brandt og andre har utrettet til skade for alliansen, kan man lett forestille seg.

De er alltid å finne først i kampen mot slike «umenneskelige» regimer, som ikke anses «verdige» til å delta i det vestlige samarbeide. At de samme regimer som regel er bomsikre motstandere av nettopp den fiende pakten er rettet mot, later ikke til å være noen formildende omstendighet — snarere tvert imot. Eksempler: Chile, Hellas, Spania, Portugal osv., osv. Og over alt hvor disse emsige sosialdemokrater lykkes med sin «hjelp» er det alltid NATO's fiender som får de største fordelene av den.

Er slikt til å bli klok av?

Nu kan det også innvendes at den kamarilja som Kissinger er medlem av, og som vitterlig staker ut den amerikanske utenrikspolitikken, neppe tar mer hensyn til NATO-interesser enn de før nevnte sosialdemokrater. Stikkord som Cuba, Indo-China, Midtøsten og andre forteller sitt tydelige sprog om det. Ofte nok er deres kurs endog i strid selv med hva som burde være amerikanske interesser. I sin tid stilte en viss herr Joseph McCarthy akkurat de samme spørsmålene til amerikanerne som de Kissinger stiller til nordmennene idag. Og det var den samme politikk, som fikk John A. Stormer (forfatteren av boken «None dare call it treason») til å påstå at «hvert eneste kommunistland i verden bokstavelig talt har et «Made in USA»-stempel på seg».

Alt i alt ser det altså ut til at Kissingers spørsmål lik en boomerang slår tilbake på ham selv. Som våre hjemlige sosialdemokrater, har også Kissinger et rulleblad, som kan fortelle adskillig om kommunistinspirert virksomhet. Sluttelig er kanskje han også en annen enn den han gir seg ut for.

Og da er problemet for Vestens folk ikke så meget å se seg om etter nye allierte, som å skaffe seg nye ledere. Med den nuværende «struktur» i den vestlige allianse, er vi redd «kampen mot kommunismen» vil være tapt lenge før den får begynt.

Hvorfor skal den hvite mann nedvurderes?

Uten oss ville forholdene i verden vært langt dårligere

Det har i noen år vært høyeste mote å rakke ned på den hvite mann og hans innsats i verdenshistorien. Personlig er jeg ikke i tvil om hverken hvem som står bak eller hva som er motivet. De som ønsker verdensrevolusjon og totalt herredømme over oss alle, prøver å bygge opp en dårlig samvitthet i Vestens nasjoner for slik å undergrave vår holdning og vår handlekraft.

Selvfølgelig har hvite mennesker gjort ting som er ille, men hvem har ikke det? Verden har ennå til gode å se et folk av engler.

«Nazistene brøt ned forsvaret»

Fra tid til annen støter man på utsagn, som i de grader avviker fra almindelig opplysthet, at det er berettiget å lure på om vedkommende utsier er fullstendig «blank». Slik f.eks. når en herr Alf Seland i Aftenposten hevder at «den samme sekt (kommunistene) forsøkte i 1940 skulder ved skulder med quislinger og nazister å bryte ned det norske forsvar».

Denne nye varianten må være helt original — vi kan faktisk ikke huske å ha sett den i noen av de mange «opplysende» bøker vi har lest om dette emnet. Oss bekjent sto nok NS temmelig alene når det gjaldt synet på forsvaret. De dro ikke rundt på ekserserplassene med brukne geværer og pratet antiforsvar, slik sosialistene og kommunistene gjorde det, og de konkurrerte ikke om å bevilge minst mulig til forsvaret, slik de borgerlige gjorde. Og de hadde ingen regjeringsmakt, som satte dem istand til å «manipulere» med kongerikets krigsmakt.

Derimot skrev de i sitt program under avsnitt V. punkt 27 at «Forsvaret styrkes, særlig sjø- og luftforsvaret. Hær, flåte og luftvern organiseres til sterkt samarbeide.» Det er i grunnen alt som er å si om saken.

Hva vi imidlertid skylder oss selv, er for det første å bedømme våre forfedre etter deres tids målestokk, ikke etter vår, og dessuten veie det gale de har gjort mot de gode gjerninger som

AV BEN

de også i høy grad har øvet. Gjør vi det, vil vi raskt finne ut at den hvite mann i løpet av det siste hundreår har bragt hele verdensbefolkningen mektige skritt fremover mot velstand og lykke.

Men først: Var det bare fryd og gammen og paradisiske tilstander i Asia og Afrika før den hvite mann viste seg på arenaen? Selvfølgelig ikke og tvertimot.

Asia var fullt av herskesyke og hensynsløse potetater som pinte ut sine undersåtter så godt de kunne, og nøden og katastrofene var av et omfang som ikke har den ringeste vanskelighet med å konkurrere med vår tids. Hvorfor tror man egentlig at Asias befolkningstall nå eksploderer så mange flere vokser opp? Det er ihvertfall vanvidd å påstå at det er fordi folk har fått det verre enn før.

Og hva med Afrika? Det vi de siste år har sett av stammekriger og stammeutryddelser i en del afrikanske land, er for den rene idyll å regne mot hva som var vanlig før den hvite mann kom. Stammer og folkeslag førte uopphørlig krig med hverandre, grusomhetene var uten grenser og det sto en blodsky over kontinentet.

Og så heter det allikevel at all dagens nød og ulykke er den hvite manns skyld. Vi har plyndret verden og bragt hundrer av millioner i ulykke for å meske oss selv. Sannheten er en annen.

Vi har skapt landbruksrevolusjonen som førte til en voldsom vekst i verdens matproduksjon. Ikke bare produserer vi så store mengder mat i våre egne land at vi kan forsyne sultende mennesker med millioner og millioner av tonn, men det er også vår viten, vår forskning og også ofte våre penger som nå gjør de

De reneste idyller mot tilstandene før de hvite kom.

ikkehvite folk istand til å øke sin produksjon i rask tempo. At oljesjeikene har lagt hindringer i veien for den videre utvikling, er en annen sak.

Det er den hvite mann som har stimulert til utnyttelse av ressursene i de ikkehvite land, virkelighet som har skapt arbeid og inntekter for dem og som ikke ville vært utnyttet på meget lenge om den hvite mann ikke hadde vært. Det er også vi som har bygget opp den ekspertise som skal til for å føre denne utvikling videre og gi disse folk en økende velstand.

Hvem er det som har skapt den medisinske vitenskap som utrydder sykdom etter sykdom og stadig reduserer den menneskelige lidelse i verden? Stadig den hvite mann.

Dette er hverken et fullstendig eller nyansert bilde, men det er ihvertfall langt sannere enn den anti-hvite propaganda som visse organer og krefter ynder å drive.

At den hvite mann ikke legger årene inn, men fortsetter å gjøre alt han kan — og det er mye — for å løse verdens problemer, det er en vesentlig forutsetning for at vi skal unngå en katastrofe på denne klode.

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

DANIEL NESTBY:

Pressehetsen mot de nasjonale

Og hvordan den bør møtes

I bladet «Harstad Tidende» for fredag 25. januar 1974 var inntatt en artikkel av Corn Indseth fra Salangsdalen med følgende overskrift: «Hanna Kvanmo & Co. må utelukkes fra Stortinget.» Videre heter det: «I et brev til Stortingets presidentskap krever krigsveteranene fra felttoget i Nord-Norge i 1940 at de to stortingsrepresentanter fra Sosialistisk Valgforbund, som er dømt for landssvik, må bli nektet å delta videre i stortingsforhandlingene.» Det står videre i artikkelen at brevet er undertegnet av formannen i Krigsveteranforeningen, Corn Indseth, Salangsdalen. Så kommer det videre i artikkelen: «Vi betegner disse menneskers rett til å sitte i Stortinget for moralsk så vel som juridisk å være avgjort i strid med landets grunnlov» skriver Indseth og retter så et «berettiget» krav til presidentskapet om at de angjeldende utelukkes fra videre stortingsforhandlinger. «Vi forlanger videre at Stortingets presidentskap straks foranlediger at det blir tatt inn bestemmelse i landets grunnlov som klart nekter alle landssvikere for alltid retten til å bli valgt som representanter til Stortinget eller annen institusjon som har noe å gjøre med styre og stell i landet vårt», heter det videre i brevet.

Noen kommentar til ovenstående skulle i grunnen være overflødig. Det er den samme hetspropaganda, som våre motstandere har drevet ukontrollert og ubesvart i alle år etter krigen. Hvordan er det mulig at et slikt oppsett kan fremstå nå 30 år etter? Ganske enkelt på grunn av at slike og lig-

nende frekke fremstillinger alltid er blitt ubesvart. Mens personer av Corn Indseths ensidige type kan boltre seg fritt i avisenes spalter med hets om anderledes tenkende, blir alle innlegg som imøtegår den slags og som kommer inn på det såkalte rettsoppgjør på en ufordelaktig måte, ikke tatt inn. I avisredaksjonene ligger det haugevis av artikler, enten det nå er fra NS-folk eller ikke, som aldri blir tatt inn i «den demokratiske presse» på grunn av at de ikke har den behørig respekt for det rettsoppgjør som hetsmakere har gitt skinn av rett, mens det i virkeligheten ikke har noe med rett å gjøre i det hele tatt, da det er et fullt ut politisk oppgjør, bygget på den sterke rett, på sympatier og antipatier.

Den eneste måte en kan imøtegå den slags på, er å sende skriv direkte til artikelforfatterne og alle berørte institusjoner for på den eneste måte å påvirke dem slik at de får forståelse av at enhver sak har to sider. Disse skriv må ikke inneholde fromme henstillinger om likestilling eller økonomisk oppreisning, det er ganske enkelt å dumme seg ut, men de må inneholde sannheten om urettsoppgjøret og gå til angrep på dette og alt som hører til det slik at det svir. Jeg har forøvrig sendt protestskriv til Corn Indseth, Stortingets presidentskap, Finn Gustavsen m.fl., men til dags dato har jeg intet tilsvare fått fra noen kant.

Corn Indseth skriver at han undertegner på vegne av mange tusen krigsveteraner. Kan det virkelig bli så mange veteraner av det ynkkelige felttog i Norge,

som varte i to måneder. Et ynkkelig produkt av politikken til Einar Gerhardsen & Co. Denne herre vandret jo ut og inn av norske fengsler før krigen som militærnektet. I 1924 fikk han bl.a. 75 dager hardt fengsel for militærnektning. Da han sammen med sine kolleger i 1940 måtte forlate det synkende skip, som de hadde ødelagt, havnet de oppe i Tromsø. Her holdt de møte i bakgården til bladet «Nordlys». Konklusjonen ble da etter møtet at nå måtte fienden ut av landet. Og dette hadde han freidighet nok til å uttale seg om, som hadde vært med på å ødelegge de siste rester av det norske forsvar, og som var den virkelige skyldige for at tyskerne nå sto i landet uten å ha møtt motstand av betydning. Den motstand de møtte var jo hovedsakelig fra utenlandske tropper, og etter at disse hadde forlatt landet, falt det hele sammen som det korthus det var. Det ble imidlertid russerne og anglo-amerikanerne som klarte det, og ikke Gerhardsen. Slike mennesker er jonglører, som en ikke vet hvor en har og som balanserer på den ene eller den andre siden etter som de finner det formålstjenlig. men merkelig nok så blir de ansett som gode samfunnsborgere, mens de som holder på sine idealer, blir skutt eller må vandre i fengsel.

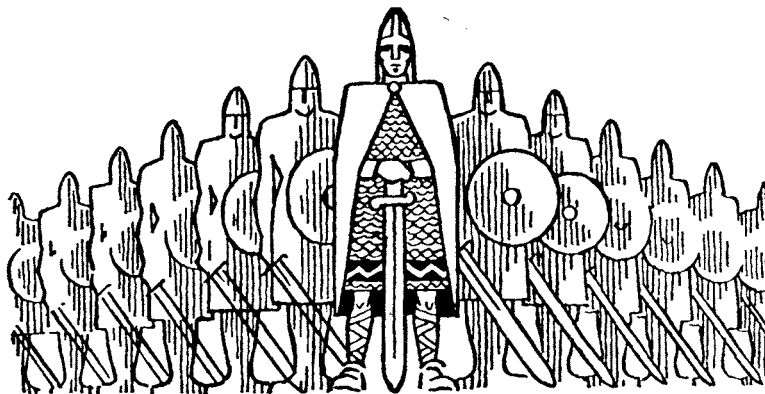
De såkalte krigsveteraner vet faktisk ikke hva krig er. Da de to måneder var slutt, så var det bare å reise hjem. Hadde krigen i Norge fortsatt, hvilket den ikke gjorde takket være kapitulasjonsavtalen i Trondheim, så hadde de norske styrker selvsagt blitt sendt i krigsfangenskap i likhet med russerfangene, som vi hadde gående her til krigens slutt. I motsetning til det skryt og den løgn som de såkalte krigsveteraner har maktet å prestere i alle år etter krigens slutt, hadde tonen nok blitt mer forsonlig ifølge den regel som sier at mennesker som har gjennomgått harde prøvelser får mer forståelse for anderledes tenkende, de kunne aldri tenke seg å hengi seg til det skryt som Corn Indseth og hans likesinnete presterer.

Hetsen mot de to landssvikere i Stortinget har vært forelagt Norges Presseråd,

WILLY WEST:

Slik samles et rike

Det vil også gjelde Norden

Heller ikke Norge ble samlet ved snakk rundt et bord.

Det er forunderlig hvordan mange tenker seg at en eventuell samling av de nordiske land skal foregå. En ting er iallfall sikkert, og det er at man ikke kan snakke seg frem til det gjennom et internasjonalt forum som f. eks. Nordisk Råd e.l. Aldri i verdenshistorien er noe rike blitt grunnlagt ved konferansebordet.

Hvordan var det med vårt eget kongerike? Kom alle småkongene sammen i Hafsrdjord for å tale om forening og det nye Norge? Satt man rundt sildebordet og forhandlet om særinteresser og muligheten for en noe løsere tilknytning på «assosierings-basis»?

Og hvordan er det moderne Russland og Sovjetimperiet oppstått? Eller hvor har USA fått alle sine 50 stater fra? Enn det britiske verdensrike? Ble det grunnlagt på tomtekjøp?

Romerriket, Stor-Tyskland, ja om det så er Israel, så var og er de alle et resultat av et bevisst politisk arbeid med idéer såvel som med sverd. Med andre ord: reell makt er det som skaper et rike. Noen annen løsning har knapt forekommet i historien.

Dette betyr at man kan se helt bort fra et Norden samlet av partipolitikere som samsnakker om integrasjon, solidaritet og hva det måtte være i et eller annet «utvalg» oppnevnt av mer eller mindre obskure bakspillere. De som venter at Norden skal realiseres på den måten, vil få vente lenge.

Hvis nordboerne vil ha sitt rike, må de først utrede sitt Norden-begrep fra et blott og bart slagord og til et politisk-ideologisk pro-

gram. Dernest må de smi seg en organisasjon, som virker for det felles mål i alle nordiske land. Når organisasjonen er blitt sterk nok og anledningen ellers byr seg, så forener man Norden. Ferdig.

Dette er revolusjonært og vil møte motstand fra de såkalte etablerte. Den motstanden må overvinnes, men måten avhenger også av hvordan motstanden ytes. Med vår tids utenrikspolitiske maktforhold kan foretagendet også møte motbør fra andre makter, noe som heller ikke vil være utenkelig den dag saken blir aktuell for alvor.

Vi kan neppe håpe å få et samlet Norden uten å måtte stri litt for det. Men med våre spesielle forhold kan det skje på fredelig vis. Vi skal jo ikke bygge et imperium, dvs. undertvinge andre, men forene det som er splittet men likevel ensartet. Samle det som egentlig og opprinnelig hører sammen.

Vårt valg kan komme til å bli enkelt. Ansikt til ansikt med konsekvensene av den utvikling det moderne Vesten har påtvunget oss, kan det komme til å stå mellom på den ene siden å søke sammen med våre nordiske folkefeller for å oppnå det nødvendige grunnlag til å overleve som art, og på den annen side utsikten til å gå under i det FN-regisserte folkekaos.

OBS!

Det strømmer stadig post til vår gamle adresse. Vi ber alle som skriver til oss å merke seg at vi nu er flyttet til Enerhaugplassen 4 OSLO 6

Efter å ha sørget for at våre soldater hadde nesten bare håndvåpen til rådighet, forlangte Gerhardsen & Co. i 1940 at tyskerne skulle «ut av landet».

som selvsagt har uttalt seg om den er i overensstemmelse med god presseskikk; kunne noen forøvrig tenke seg et annet utfall?

Ny tysk «Internasjonale» med hovedkvarter i USA

Verden etter 1945 er på mange måter full av paradokser. I gamle dager hersket det iallfall en skarp forskjell mellom krig og fred både i praksis og lov-messighet. Den gang ble det endog avgitt en formell krigserklæring før man begynte skytingen.

Idag kriger nasjonene seg imellom samtidig som det lovformelig er fred mellom dem — og fredelig handler de med hverandre mens de kriger. I gamle dager opprettet man en eksilregjering i et vennligsinnet land når ulykken var ute og ens eget ble okkupert. Idag opptrer eksile grupper som forkjemper for den orden som svant — ikke i nøytrale land, men hos den makt som har besatt deres eget.

Eller hva skal man si om at det gamle NSDAP's utenlandsorganisasjon har etablert seg i USA (som «befridde» tyskerne fra nazismen), hvorfra de propaganderer for en gjenreisning av Det tredje riket?

Vel, NSDAP AO har vi omtalt tidligere. I disse dager er en annen organisasjon i emning, beslektet kan man si, om enn på et annet plan. Den har også sitt hovedkvarter i USA og kaller seg «Germania International» med den parantese tittel «Friends of Germany». I dens introduksjons-opprop til all

Tyskerne blåser til samling. Blir resultatet en tysk «zionist»-bevegelse?

verdens tyskere heter det at et av organisasjonens prinsipielle mål er å arbeide for en anerkjennelse av tyskeres rett til å leve i ett land og under en regjering de har valgt selv.

Lokale Germania-organisasjoner skal opprettes i alle land, hvor tyskere finnes og de skal gis en offisiell form overensstemmende med vedkommende lands lover. En rekke arbeidskomiteer for aktiviteter som politikk, presse, ungdom osv. kommer til å bli etablert. Et månedlig meddelelsesblad, «Germania» skal sørge for kontakten mellom alle avdelingene verden over.

Er det sant at vi er ubehjelpelige?

Vi klipper følgende fra et intervju Vårt Land nylig har hatt med Simon Wiesenthal:

«— Eksisterer det noen fare for nynazisme i Europa?»

For første gang under vår samtale ler den blide Wiesenthal virkelig fornøyd og er trygg for den motstanderens maktesløshet.

— De gamle nazistene vil dø i ro og fred. Og nynazismen er ingen fare — nå. Men det finnes jo i alle samfunn ekstreme grupperinger, både på høyre og venstre side, som bare har sjanser under krisetilstander for hele samfunnet. Men noen massebevegelse er det ingen mulighet for nå.

Wiesenthal deler nynazismen inn i to avdelinger, den nordiske med et hovedkvarter i Sverige, både for økonomi og innflytelse. Den har utløpere til Norge — men helt ubehjelpelige sådanne. Og videre den noe kraftigere romanske gren. Men heller ikke den er særlig bærekraftig.»

Selv om vi hverken er ny eller gammel-nazister, men norske nasjonalister, har vi en aldri så liten mistanke om at det er oss han snakker om når han nevner den ubehjelpelige utløper til Norge. Norske nasjonalister: Er det sant at vi er ubehjelpelige, og i tilfelle, skal vi forbli det?

JARLE:

Sovjet tiltvang seg over 70% økning av torsk kvoten

LIKEVEL BESKRIVER PRESSE OG KRINGKASTING
RUSSENE SOM «SNILLE» OG «FORHANDLINGS-
VILLIGE»

Norsk presse og selvfølgelig NRK har de siste måneder lagt seg riktig i selen for å fortelle hvor lett og greit det går å forhandle med herrene i Kreml. Det gikk på et blunk å bli enige både om trålfrie soner og torsk kvoter. På toppen av det hele fikk forhandlings-Jens blanco-fullmakt til å godta «hva som helst» i forhandlingene med England og Tyskland om de samme soner.

Det lyder som et eventyr, og eventyr er det også. Alle er lette å forhandle med når de får det som de vil.

I spørsmålet om trålfrie soner fikk russerne de innskrenkninger i de soner som interesserte dem mest og som de bad om. At andre soner ble innskrenket etter forhandlingene med England og Tyskland, hadde de selvfølgelig ingenting imot. Det var hele sannheten og innholdet i «blanco-fullmakten».

Det var under torsk kvoteforhandlingene i Bergen at den virkelige og store regningen fra russerne kom på bordet, men hvem har våget og villet gjøre det klart for det norske folk?

Etter den gamle torskav-

talen hadde Sovjetsamveldet en kvote på 178.000 tonn. Russerne sa opp avtalen i august siste år og drev deretter et voldsomt rovfiske som bragte årsresultatet opp i godt over 400.000 tonn. Nå har de da vært riktig snille og godtatt en «lovlig» kvote på 305.000 tonn, altså en økning i forhold til den gamle fra ifjor på over 70%. Og det er Norge og de norske fiskere det først og fremst går ut over.

Et viktig spørsmål til slutt: Hvor i norsk nyhetsformidling sitter de krefter som for enhver pris vil skape et «gunstig», om aldri så falsk, bilde av Sovjetsamveldet, og hva er det de vil oppnå og sikter mot?

Look to Norway

I Sverige er man blitt forferdet over at landets største borgerlige ungdomsforbund viste seg å være ledet av kommunister. Det er likevel bare småtterier. I NATO-landet Norge er hele riket ledet av marxister. Enda finnes det folk som ikke begriper at det kan gå så dårlig med NATO.

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

DET STIGER EN JAMMER fra landsende til landsende, fra fiskeriarbeidere nordpå, fra bekledningsarbeidere i Møre, fra industriarbeidere på østlandet. Bedriftene permutterer sine folk, innskrenker arbeidstiden og truer med å stanse helt. De kan ikke konkurrere lenger fordi lønningene i Norge er for høye. Fiskeprisene er blitt så høye at folk innenlands ikke lenger har råd til å kjøpe fisk og enda mindre naturligvis folk i utlandet, som allerede lenge har følt de pinaktige tider. Og alle skriker de på staten etter økonomisk hjelp, ikke bare fiskerne, men også industriherrene. Det kreves nå at

denne velsignede staten skal yte tilskudd til fiskerne slik at de for høye fiskepriser kan opprettholdes, til bekledningssfabrikkene slik at de tydeligvis for høye lønninger kan opprettholdes m.m.

DET ER PUSSIG

at ingen synes å skjønne dette at man nå faktisk står på en skillevei. For skal staten komme til hjelp slik at alle bedrifter uansett lønnsomheten kan betale like høye lønninger, så er neste skritt uvegerlig at staten overtar alle bedrifter i landet og lager en lik lønnings-skala for dem alle.

DET VIL SI,

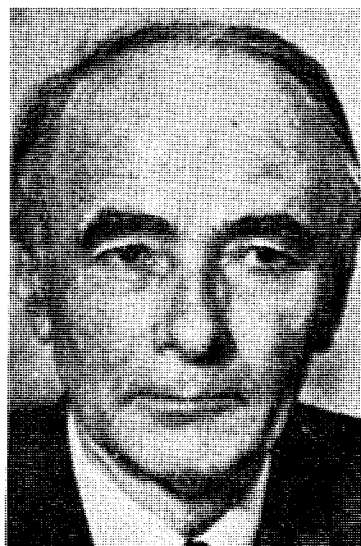
vi kan naturligvis stoppe å arbeide alle sammen og leve som oljesjeiker så lenge oljen varer. Så får vi heller importere farget og halvfarget arbeidskraft til grovarbeidet med oljen. Da får vi alle sammen lik lønn, bortsett naturligvis fra våre profesjonelle stortingsrepresentanter, som vel må ha noe slikt som det tredobbelte av vanlige mennesker fordi de er så meget klokere enn oss andre.

NOEN MILLIARDER

kan det vel også bli til u-hjelp naturligvis — slik at Bratteli og andre av den politiske overklasse kan reise rundt i Afrika for statens regning og la seg hylde for at de har brukt penger til gullsenger, uniformer og sådant mere.

MAKEN TIL DEN UTENRIKSPOLITIKK

som den USA — under fredsprisvinner Kissingers ledelse — har drevet lenge nå

Bratteli har vært på Afrika-turné for å la seg hylle av u-hjelp-konsumentene.

skal man vel lete etter. Og særlig trist er det jo å konstatere dette for Norge som har lenket sin skjebne slik til NATO. På fruktene skal treet kjennes, heter det jo i Skriften, og de frukter USA har høstet er i sannhet bitre. Det er ikke rare grei-

ene igjen av de europeiske bastioner. I Portugal har en kommunistisk offisersklikk tatt makten og bryr seg knapt med å spille demokrater lenger. Resultatet er bl.a. i første omgang at makten i de portugisiske kolonier i Afrika er overtatt av halveller helkommunistiske opprørsbevegelser. Dermed er Sør-Afrika og Rhodesia kommet i vanskeligheter og modnes etter hvert også til svart kommunistisk makt-overtagelse og forfall. Nok en amerikansk bastion borte.

OG IKKE NOK MED DET

Konflikten om Kypros har fra først til sist vært håndtert så klønete fra USA's side at både Hellas og Tyrkia nå vender USA ryggen. De går ut av det direkte samarbeide i NATO, vil ha amerikanske baser likvidert, og kommer vel da før eller senere i nærmere kontakt med Sovjetsamveldet, som

(Forts. side 7)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

«NORDEN UNITED»

Herr redaktør!
Jeg har siden tidlig i skole-dagene vært positivt innstilt til alt som heter nordisk samarbeide, og leste derfor innleggene i Norden-debatten med interesse. Selvsagt må siktemålet være et samlet Norden, en enhetsstat og ikke noen «allianse» av opportunistiske årsaker. Vi kan ikke kalle oss «voksne» her i Norden før vi har vendt oss til å tenke nordisk.

Og apropos, har noen tenkt over hvilket fotball-lag et slikt Norden ville kunne stille? Eller olympia-lag?

NUF-medlem, Hamar

UNIFORMER I POLITIKKEN

Herr redaktør!
Der er blitt skrevet endel for og imot bruken av uniformer som virkemiddel for en ny nasjonalistisk bevegelse. Jeg kan ikke forstå at det skal være nødvendig med et kategorisk «ja» eller «nei» i den forbindelse. Uniformer eksisterer og kommer sikkert fortsatt til å gjøre det i lang tid. Problemet er vel snarere å vite «når» det kan være på sin plass å innføre uniformer. Det viktigste er at man først og fremst har noen som kan trekke i dem. Uniformen er en del av et helt arsenal av midler, som står til disposisjon for en eventuell bevegelse. En debatt som går ut på å stemme «for» eller «mot» er i grunnen bare sludder.

For øvrig har vi uniformsforbud i Norge. Det er absolutt et moment.

Kalfatrus, Drammen

ØKONOMISK UTJEVNING?

Herr redaktør!
Hva er årsak til den voksende kløften mellom I-landene og U-landene? Hvis I-landenes kvinner avlet like mange barn som U-landenes kvinner, og kanskje også måtte utføre mesteparten av det arbeid som familien skulle leve av, ville denne økonomiske kløften selvfølgelig forsvinne. Men I-landenes mennesker liker vanligvis ikke å ha sultende barn, og beskytter sine familier mot nød ved arbeidssomhet og barnebegrensning.

Men at I-landene med sine barnefattige familier derfor foreløpig har bedre levestandard enn U-landene med sin befolkningseksplasjon, liker ikke politikerne. Og propagandaen med krav om mer økonomisk utjevning til fordel for U-landene blir stadig mer intens.

I-landene preges derfor av stadig hardere økonomisk beskatning, samt ytterligere barnebegrensning. En mengde av det nasjonalprodukt som innspares ved barnebegrensning, benyttes istedet til støtte for U-landenes befolkningseksplasjon. Det er kanskje billigere å avle menneskene i varmere land, og importere mennesker som erstatning for sin egen nasjons barnebegrensning. Denne ynkeligste samfunnsutvikling i menneskehetens historie er nemlig typisk for de fleste I-landenes politiske kurs i de senere år.

Vårt eget samfunn er heller ikke forskånet. Og det er nå på tide at våre offerglade politikere tenker over at selv om man fortsetter denne såkalte økonomiske utjevningspolitikken inntil man har utryddet vår egen hardt beskattede nasjon, og overlevert vårt land til U-landenes befolkningseksplasjon, så skaper man ikke dermed en bedre verden.

R.G., Oslo

Staten finansierer «Orientering»

Vi har tidligere pekt på de meget store beløp vi skatteborgere må betale til «Friheten» og «Orientering» på grunn av det store antall offentlige annonser i disse blad. For «Orientering» vedkommende antok vi at det dreide seg om ca. kr. 800.000,— pr. år.

I en redegjørelse til SF's landsmøte bekrefter redaktør Kjell Cordtsen at det er disse offentlige tilskudd som er skyld i at «Orientering» har kunnet utvide ganske betydelig:

«Denne utvidelse har kunnet gjennomføres, takket være de økte abonne-

mentsinntektene og det store tilslaget av annonser, spesielt fra Statens Informasjonstjeneste og andre statsinstitusjoner.»

Også «Folk og Land» har nå stadig økende abonnementsinntekter — vi venter bare på «det store tilslaget» av statsannonser. Da skal det bli fine greier, da.

Selvfølgelig bærer ikke Statens Informasjonstjeneste noe ansvar for det som her skjer. Det gjør derimot de etablerte politikere, som blir stadig flinkere til å mele sin kake på vår bekostning.

Falk.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (Forbundet for Sosial Oppreisning)

I forrige nummer gjenga vi in extenso det brev som Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie sendte til alle landssvikdømte. Det fremgikk der, at alle som ønsker det, kan få kopi av INO's vedtekter tilsendt. På oppfordring fra styret gjengir vi også vedtekenes ordlyd her i avisen:

VEDTEKTER

§ 1.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) har som hovedformål å drive gransknings- og opplysningsvirksomhet om norsk okkupasjonshistorie 1940—45 og tiden før og etter dette tidsrom ut fra det syn at den offisielle historieskrivning om okkupasjonstiden er sterkt fortegnet. Instituttet skal i denne sammenheng søke å få utgitt bøker og skrifter og kan støtte publikasjoner, organisasjoner eller enkeltpersoner som fremmer Instituttets formål.

§ 2.

Instituttet skal ha sete i Oslo med mindre annerledes bestemmes av styret.

§ 3.

Medlemskap i Instituttet står åpen for enhver som uansett politisk innstilling slutter opp om dets formål. Instituttet har dels direkte medlemmer, dels sympatiserende bidragsyttere uten medlemskap.

Medlemskontingenten fastsettes av årsmøtet hvert år. Medlemskort utstedes ved Instituttets kontor. Sympatiserende betaler bidrag mot kvittering fra Instituttets kontor.

Styret har adgang til, med øyeblikkelig virkning, å beslutte at medlemmer eller bidragsyttere, hvis holdning ikke samstemmer med Instituttets virksomhet, kan ekskluderes eller nektes adgang til Instituttets møter. For slikt vedtak blir gjort, skal vedkommende ha høve til å uttale seg. Vedtaket kan innankes for årsmøtet.

§ 4.

Instituttets styre består av 5 medlemmer, innbefattet formann og nestformann. Styret har 2 varamenn. Formann velges særskilt for 1 år ad gangen. Styrets øvrige medlemmer med varamenn velges for 2 år. To styremedlemmer og 1 varamann trer ut annen hvert år, første gang etter loddtrekning. Styret velger selv nestformann. Gjenvalg av styremedlemmer kan finne sted. Styrets medlemmer kan nekte å motta gjenvalg i så lang tid som de sammenhengende har fungert.

Formannen kan bevilges godtgjørelse for sitt arbeid etter vedtak på årsmøte. Tillitsmannsvervene er forøvrig ulønnet.

Styret har møter så ofte som formannen eller minst 3 av de øvrige styremedlemmer finner det nødvendig. Styret er vedtaksført når minst 3 medlemmer (eventuelt varamenn) møter.

Alle vedtak avgjøres med alminnelig stemmeflertall. I tilfelle av stemmelikhet gjør formannens —

eventuelt møtelederens — stemme utslaget.

§ 5.

Styret fastsetter innen rammen av hva årsmøtet måtte bestemme Instituttets arbeidsoppgaver og anvendelse av dets midler. Styret kan ansette daglig leder av Instituttets kontor og eventuelt ansette og avskjedige kontorphonale forøvrig og fastsette deres godtgjørelse. Styret kan også treffe avtale om kontorfellesskap med andre beslektede foretakender. Styret fører protokoll over sine forhandlinger og utskrift herav tilstilles styrets medlemmer og varamenn. Instituttet forpliktes i fellesskap av formannen og den som styret ellers måtte bemyndige. Lederen av Instituttets kontor har ansvaret for Instituttets bibliotek og arkiv.

§ 6.

Instituttets regnskap revideres av godkjent revisor som sender sin beretning til styret innen utgangen av februar måned hvert år.

§ 7.

Ordinært årsmøte holdes hvert år. Tidspunktet fastsettes av styret.

Adgang til dette møte har medlemmer som har betalt årets kontingent og bidragsyttere, sistnevnte dog uten stemmerett.

Styret oppnevner et møteutvalg som tar seg av det nærmere arrangement av årsmøtet. Utvalget arrangerer også sammenkomster når dette er ønskelig.

Innkalling skjer fra instituttets kontor med minst 14 dagers varsel gjennom annonse i «Folk og Land» eller på annen måte slik styret bestemmer.

§ 8.

I det ordinære årsmøte behandles:

- Valg av møteleder.
- Instituttets årsberetning.
- Revidert regnskap med revisors beretning.
- Fastsettelse av årskontingent.
- Neste års budsjett etter innstilling fra Instituttets styre.
- Valg av formann og styremedlemmer med varamenn.
- Valg av valgkomite på 3 medlemmer som til neste årsmøte skal legge frem forslag til valg på formann, styremedlemmer og varamenn.
- Ansettelse av revisor til tallmessig og kritisk revisjon av Instituttets regnskaper.
- Andre saker som er nevnt i innkallelsen.

§ 9.

Ekstraordinært årsmøte innkalles på samme måte og med samme frist som det ordinære, når styret eller minst 1/3 av medlemmene

krever det. Kravet skal være begrunnet og skriftlig.

§ 10.

I årsmøtet avgjøres sakene med alminnelig flertall av de fremmøtte stemmeberettigede. Ved stemmelikhet gjør møtelederens stemme utslaget.

Fra nevnte stemmeregel gjøres disse unntak:

- Til gyldig vedtak om endring av vedtektene kreves minst 3/4 av de avgitte stemmer.
- Til gyldig vedtak om Instituttets oppløsning kreves samme flertall som nevnt under post a. Ved instituttets oppløsning bestemmer årsmøtet hvordan dets midler skal nyttes.

HUMØR-sveiten

De amerikanske nazistene gjør stadig mer vesen av seg, der de i full uniform marsjerer opp overalt hvor noe er på ferde, det være seg venstrevridne demonstrasjoner eller egne gatestands for løslatelse av Rudolf Hess o.l. Deres faner og flagg vekker som rimelig kan være oppsikt og forårsaker undertiden uorden, noe «the Stormtroopers» nesten alltid tar seg av selv. Likevel er det ikke sjelden at enkelte av dem blir arrestert og må møte opp i retten. Ved slike anledninger har de demonstrert sin evne til å svare for seg på en måte som er i ferd med å komme på folkemunne.

Typisk er f.eks. historien om en av karene fra Arlington, som ble tiltalt for å ha ledet et opprivningsattakk mot et pro-jødisk demonstrasjonstog. Etter vanlig amerikansk praksis spurte dommeren:

— Har De noen som kan garantere for Dem?

— Ja, herr dommer, svarer «stormtrooperen» — politimesteren kan garantere for meg.

— Jeg, ropte politimesteren forskrekket, — jeg kjenner slett ikke mannen!

— Nei, der kan De se selv, herr dommer, repliserte den anklagede. Jeg har bodd her på stedet i tolv år, og enda kjenner ikke politimesteren meg.

Racediskrimination — —

(forts. fra side 2)

angår herkomst og anskuelser, men skal «diskussionen» føres videre i et ærlig og realistisk spor, må man have fastslået en gang for alle, om **raceforskelle skal bagatelliseres og racebevidsthed kriminaliseres, eller om det er en uomstøtelig frihedsret at bekende sig til slægt og hjemstavn.**

Følgerne af kortsynet og kynisk profitbegær

I de såkaldt højtudviklede industrilande har man imidlertid af økonomiske grunde ment at kunne se bort fra «forældede» begreber som slægt og hjemstavn, og har i stigende grad indsluset fremmed arbejdskraft. Denne ansvarløse og af profitbegær dikterede erhvervs-politik har skabt et fremmedarbejder-problem i flere europæiske lande og dermed beredt jordbunden for et fremmedhad med alle dets truende aspekter. Den begyndende opløsning af de europæiske folk og deres forvandling til ubestemmelige **befolkninger**, vil imidlertid støde på en voksende modstand hos de forskellige landes egne indbyggere og uundgåeligt gøre racediskriminationen aktuell. I Storbritanien foregår der jævnlige gadekampe mellem engelske arbejdere og de indslusede befolkningsgrupper fra de oversøiske lande. Også mange andre steder i Europa er situationen på bristepunktet. Selv her i Norden har de første forpostfæktninger fundet sted.

Disse uholdbare tilstande, der skyldes kynisk profitbegær og politisk kortsynethed, fører uundgåeligt til en gensidig diskriminering som i stigende grad ikke blot vil svække de europæiske nationers overlevelses-evne, men også vil få umenneskelige følger for de fremmede — og true bestræbelserne for mellemfolkelig forståelse. En sagesløs italiensk student f.eks. kan risikere at blive slået ned på gaden, fordi han «ligner» en efterlyst narkotikaforhandler, og en hæderlig tyrkisk landarbejder, der menneskeligt set kan stå himmelhøjt hævet over en af vore egne «kraftædeme-køtere», kan blive skamløst eller dræbt, fordi han bliver forvekslet med en mørklødet udlænding, der har voldtaget en ung mands forlovede. —

Mellemfolkeligt samkvem, men ingen «integration»!

De forskellige nationer og

folkegrupper har ligesom vi en uomtvistelig eksistensberettigelse, men hovedparten indenfor de enkelte nationer skal blive der, hvor de hører hjemme eller i sluttede folkegrupper udvandre til tyndt befolkede egne i de verdensdele, der rummer stater uden nationalt særpræg. Studenter, specialarbejdere og turister (dog med undtagelse af ubestemmelige provo-invadører) skal frit kunne færdes her hos os og i andre europæiske lande, ligesom vi omvendt gerne skulle være velkomne i den øvrige del af verden. Men den nuværende masseinvasion fra land til land (i ly af hvilken lyssky personer smugles over vore grænser og forstærker den hjemlige forbrydervædens aktiviteter), denne masseinvasion må bringes til ophør og under kontrol, inden der sker uoprettelige skader.

— Det har forlængst vist sig, at forsøgene med i større stil at «integrere» fremmede folkegrupper uundgåeligt fører — og må føre — til gensidige aggressioner. Mellem fremmedordene: **Integration, diskrimination og aggression** kan vi roligt sætte lighedstegn og så iøvrigt arbejde for et politisk systemskifte, der standser den nuværende udvikling henimod vor udslettelse som nation.

Våre hjemlige kinesere - hva er galt med dem?

En leser bebreider oss for at vi kaller AKP (m-l) for «våre hjemlige kinesere» og Klassekampen for «kineserorganet». Det er rasediskriminering, mener han.

Til det er å si: Hvis en kineser oppfører seg som en kineser, mener vi nasjonalister at han er en bra mann. Hvis derimot en nordmann begynner å kopiere og tenke som denne kineseren, da har han enten en skruet løss eller er en forræder mot sitt eget nasjonale grunnlag. Til alt overmål kopierer AKP (m-l)-erne en kineser som er en svøpe for sitt eget folk — og flere andre.

FOLK OG LAND —
DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

Meninger - -

(forts. fra side 5)

nå har satt inn en offensiv for å gjenvinne den tapte goodwill i araberlandene. Egypt har endelig fått løfte om våpen og økonomisk hjelp.

VERST ER NATURLIGVIS

hele denne situasjon for Israel, som jo er helt og holdent avhengig av militærhjelp fra USA. Men hvorledes skal USA kunne yde effektiv hjelp under en ny krig i Midt-Østen når hele dets hold i det østlige Middelhav har gått av hengslene?

MEN HELLER IKKE

de gjenværende NATO-land, deriblant Norge, har grunn til noen glede over den utenrikspolitik USA driver — på vegne av hele NATO. Vi skulle tro at det nok kan komme til å knake i hengslene noe av hvert sted fremover, og vi sier som vi har sagt så ofte før: La oss berede vårt hus i tide og forberede et felles nordisk forsvar! Som et første skritt kunne vi kanskje bestemme oss for det svenske flyet.

OG SÅ GÅR TANKENE

tilbake til hine hårde tider da det norske retts- og fengselsvesen herjet som verst. Da de politisk fengslede etter domfældelsen — og forøvrig også som varetektsfanger — fikk ta imot 1 besøk pr. mnd., fikk ta imot en pakke på 3 kg hele det første året — senere en slik pakke til jul og en til påske — og da man ville blitt anbragt på enecelle og formodentlig mentalt undersøkt hvis man hadde våget å snakke om velferdspolisjon fra fengslet. Men nå er det andre tider! Det sitter fremdeles en tre-fire jøder inne etter å være dømt for medvirkning til drap på en araber på norsk jord. VG og liknende dertil innrettede blade har lenge mast om å frigi disse uskyldighetene, men myndighetene er litt redde for sine arabiske oljesjeikkolleger og somler med løslatelsen. Til gjengjeld får de dømte permisjoner med opphold på høyfjellshoteller sammen med hustruer og deslike, importert fra Israel. Så alt i alt er vel fengselsoppholdet såpass tålelig at det VG som var så streng (men rettfærdig!) mot de hjemlige NS-fanger i sin tid kan holde måte med klagen på de dømte drapsmenns vegne. Inntil Norges justisminister kan slippe dem stille og rolig ut bakveien.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, *White Power*, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.

482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigførsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapir. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.

DEUTSCH-SPRACHIGER NATIONALISTISCHER WELTBUND

sucht noch Mitglieder in der ganzen Welt. Wir senden Ihnen gerne Informationsmaterial zu.

Bitte 6 IRC für Porto beilegen. Dietmar Schug, DSNWB, 545 Neuwied 11, Postfach 110 211, West-Germany.

Uavhengighet

(forts. fra side 1)

ligere ble Skottlands økonomiske evner ansett for å være for utilstrekkelige til at noen våget å tenke på en slik politikk.

Ellers går den skotske nasjonalisme langt tilbake. Selm om den ikke har representert noen trussel siden Jakobiner-opprøret ble kvalt ved Culloden i 1746, har det ikke manglet episoder, som minnet engelskemennene om at den likevel eksisterte. En av de mer oppsiktsvekkende aksjoner — om enn av forholdsvis uskyldig karakter — var tyveriet av kroningsstenen, «The Stone of Scone». Ifølge skottene stjal den engelske kong Edward I stenen fra Skottland, og den er siden 1300-tallet blitt oppbevart under den kongelige kroningsstolen i Westminster Abbey i London. Men den 1. juledag 1950 tok skottene hevn, brøt seg inn i kirken, slepte med seg det tunge symbolet på rikets enhet ut i bilen og kjørte nordover mot skottegrensen for full fart.

Episoden fikk ingen konsekvenser og stenen kom til rette igjen, men ikke før aksjonen var blitt omtalt i hele verdenspressen. Således greide de unge aktørene å gjøre sin merkesak til gjenstand for stor oppmerksomhet uten at det gikk ut over noen — noe dagens terrorister muligens med fordel kunne ta lærdom av.

Forøvrig har skottene også sin «frigjøringshær» selv om den ikke lar høre meget av seg. Kjernen utgjøres av den såkalte «1320-klubben», som også krever skotsk selvstendighet, og når det er et faktum: en sterk, handlekraftig regjering bestående av eksperter og ikke politikere. Når den ikke iverksetter militante aksjoner, slik «frigjøringshærer» flest har for vane, kommer det øyensynlig av at den først og fremst betrakter seg som et politisk instrument — iallfall i dagens situasjon. En eneste terrorhandling kan åpne for nord-irske tilstander, og det er ingen tjent med. Men en av hærens talsmenn kan forsikre at de «har fullstendig oversikt over hvor våpnene befinner seg».

En rekke uttalelser fra skotske nasjonalister røper at de har et godt øye til Norge. Eller hva skal man si om følgende, som et fremtredende medlem av The Scottish National Party, Anthony J. C. Kerr, skrev for noen år siden: — Skottland er et nordisk land, og på mange måter nærmere knyttet til Norden enn til

TULLESKRITT?

Tidens samtaleemne på det telekommunikatoriske område er Tel(1)everkets tellerskritt ved registrering av samtalelengde over telefon. Almindelig erfaring tyder på at telleverket tikker og går jevnt over, mens det registrerer ikke oppnådd forbindelse, tomme villaer, inngående telefoner og ellers alt som det er mulig å telle på en eller annen måte. Og hele moroa skal ha kostet en bagatell av 17 millioner kroner. En Oslo-avis spør om det ikke hadde vært bedre å investere disse kronene i en utvidelse av telefonnettet. Det hadde det utvilsomt, men det spørs om det hadde vært så sosialistisk. I Norge legger man på prisen og ber folk ringe mindre samt til uaktuelle tider på døgnet. I det utskjelte USA senker man prisene og ber folk ringe mer — når som helst. Kanskje var det et og annet å lære — selv derfra?

★

CHINAS KVINNER KASTER BUKSENE

Den Mao-kinesiske unisex-moten, som har satt sitt preg på alt kinesisk kjønn siden «kulturrevolusjonen», er iferd med å vike plassen for en mer differensiert

England For vårt gamle vennskaps skyld og på grunn av våre mange felles interesser ser vi frem til all den støtte som Norge og hele Norden kan yte oss i våre anstrengelser for å vinne tilbake vår frihet».

En lignende erklæring avgav Margo MacDonald, partiets viseordfører, under valget sist høst.

Den nasjonalistiske «boom» i Skottland har ført til at kampen ikke lenger står mellom de to store partiene, men mellom dem som ønsker å bevare Øyrikets nåværende politiske enhet og dem som vil oppløse den. Presset har dessuten tvunget både Arbeiderpartiet og de konservative til å love skottene et eget lokalt skotsk parlament. Og når det først er et faktum vil ikke veien til en skotsk delstatregjering være lang. Samtidig vil slike innrømmelser overfor skottene gjøre det ennu vanskeligere å nekte waliserne det samme.

Old England har sannelig kommet ut å kjøre.

klesdrakt. Selveste fru Mao, Chiang Ching, har satt seg i spissen for å få milliardrikets kvinner til å iføre seg tradisjonelt feminine gevanter. Det vil si kjoler også i China, og fru Mao er ikke dårligere enn at hun har tegnet modellen selv — for sikkerhets skyld. Da det under «kulturrevolusjonen» het at kjoler og skjørt var typiske trekk for vestens fordervelige dekadense og revisjonisme, har kinesiske kvinner av idag stilt seg noe skeptiske til det nye forslaget. Det har derfor vært nødvendig å bakke opp det nye motefremstøtet med en erklæring, der det heter at moten er helt ut kinesisk og at den avviker fra den vestlige verdens moter.

★

MAOS HERREMOTER KOMMER EFTER

Når vi først er inne på kinesiske moter, så la oss heller ikke glemme hva sverdsiden har å vente seg. Hva Chinas sivile herremoter har å by på, vet vi ikke sikkert, men vi har jo sett Mao-dressen, som henger på alt og alle der nede. Den er noe av det mest «proletære» vi vet og sannelig egnet til alt annet enn å vekke begeistring. For kinesernes skyld får vi håpe på snarlig bedring. I den kinesiske hær derimot har vi sett tydelige tegn på at noe er i gjerde. Den gjennomført grå og triste «uniform», som gjorde umulig å se forskjell på rekrutt og general, har iallfall omsider fått distinksjoner, leser vi, enda slike kastemerker var absolutt motbydelige, skulle man tro de lokale kommunistiske myndigheter. Men slik var det jo i Sovjetunionen også — til å begynne med. På et bilde av China av idag, har vi endog sett noe som lot til å være et slags æreskompani — og der var det ikke mye snakk om Maos kjeledresser lenger. Skreddersydde, eftersittende og mørke uniformer i beste diktaturstat-stil, så-

vidt vi kunne se. Og dertil høye støvler og skyggeluer med hakeremmen der den skulle være. Så man får sannelig si at «nostalgien» har tatt overhånd.

★

LIKER IKKE DET NYE JAPAN

Hiro Onoda, den 52 år gamle japanske soldaten, som holdt seg skjult i jungelen på Filippinene helt fra krigens dager og til ifjor, er alt annet enn fornøyd med tilværelsen i etterkrigstidens Japan. Siden han vendte tilbake for snart et år siden, er han blitt feiret som nasjonalhelt, men etter at den første entusiasmen har gitt seg, har han funnet ut at keiserriket ikke lenger er til å bo i. Det er avgjort verre enn før krigen, hevder han, og kritiserer særlig den omsegripende materialismen samt det moderne Japans totale mangel på respekt for alle dem, som gav sitt liv under krigen. Onoda vil derfor emigrere til Brazil, hvor han har en eldre bror.

★

NORDEN, ET RELIGIØST SUPERMARKED?

«Frigjøringen» av skandinaverne antar etter hvert temmelig groteske former. På en konferanse i Roskilde under tittelen «De fremmede religioner iblant oss» ble det fremlagt oppgaver som viste, at omkring hundre tusen(!) nordboene var innfanget i diverse orientalske religionssystemer, som skulle gi dem «frihet og frelse». Som innbygger i rikets hovedstad er det ikke fritt for at man møter noen av disse nyomvendte på deres ferd for å vinne nye sjeler. Deres argumentasjon er som oftest like lite imponerende som deres fremtoning. Kun til liten trøst er det at noen få personer også har forsøkt å finne tilbake til den gamle norrøne tro midt i alt det konfeksjonistiske kaos, da deres forsøk — uansett mu-

lige gode hensikter — ikke later til å heve seg nevneverdig over resten av krammet. En konklusjon kan dog trekkes av det hele, nemlig den, at vi omsider er kommet dit hvor en kulturrevolusjon er blitt uomgjengelig nødvendig også her hjemme. Men den bør komme snart, hvis den skal komme tidsnok.

In Memoriam

Från Uddevalla kommer ett sorgens budskap denna midvinter: Gösta Swedung har inträtt i det tysta ledet.

Kamerat Gösta var en äkta nordiskt tänkande personlighet. Hans trofasthet i alla livets skeden var icke endast i sin — under många år — dagliga tjänst, som styrman, utan också i nordisk anda. Han förstod väl Nasjonal Samlings kamp för Norge — och böjde sig icke för falsk lära. I Hava-mål och Eddan hade han sin «bibel». — Mot drycken-skap och giftpinnen arbetade han frenetiskt. Trots dette «segrade» folksjukdomen kräftan i hans kropp.

Under c:a trettio år har jeg räknat min vänskap med denne viking. — Det var underbart när han i sin bokhylla «beskrev» den germanska kulturen. — Du var tacksam mot Försynen för god kamp. Du insåg Europas ödesgemenskap under det andra världskriget. Du svek aldrig din ungdoms ideal. — Som en riddare gick Du till Valhall.

Sven Lundehäll

FOLK OG LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt

★

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgiror.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 11. mars

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!